

Denise. Een bekentenis waarvan ik weet dat dit nog maar een begin is van een lange weg die Denise en ik samen af moeten leggen. En nu dit. Ik krabbel aan mijn voorhoofd en kijk haar wanhopig aan.

"Oh Liberra, wat moet ik hier nu mee."

Liberra verruilt haar schuldige blik voor de blik die ik beter van haar ken, vastbeslotenheid.

"De vader van Denise gaan zoeken. En mijn hulp daarbij accepteren."

Ik word heen en weer geslingerd door emoties van verdriet, boosheid en opluchting.

"Ik moet dit even laten bezinken. Kunnen we deze week afspreken om hier in alle rust verder over te praten. Nu op dit moment ben ik hiervoor te moe, gaan mijn gevoelens alle kanten op en weet ik gewoon niet wat ik moet denken, laat staan wat ik moet zeggen. Ik wil niet de verkeerde dingen zeggen in de emotie van het moment. Geef mij even een paar dagen de tijd."

Liberra begrijpt dit en we spreken af later die week ergens een hapje te gaan eten.

"En Liberra, alsjeblieft onderneem nog geen stappen tot ik weet wat ik wil. En wat Denise wil."

"Uiteraard," antwoordt Liberra, waarna zij haar armen om mij heen slaat en ik in huilen uitbarst.

Denise

Ik reageer niet als mijn moeder samen met Liberra gaat wandelen, maar vraag mij af waarom zij zo vlak na dit weekend ineens op de stoep staat en mijn moeder wil spreken waar ik niet bij ben. Ik vermoed dat er in dit weekend iets is gebeurd of gezegd en zij dit samen even uit willen praten. Ik maak mij er dan ook verder niet erg druk over en ben blij dat ik even de TV voor mijzelf heb. Want ik kijk toch graag naar andere programma's dan mijn moeder, maar zij zegt dan altijd dat het haar TV is en dat ik maar kijk waarnaar ik wil als zij er niet is. Sneller dan verwacht is zij weer terug en ik zie dat zij heeft gehuild. Blijkbaar was het incident, wat het dan ook was, erger dan ik dacht. Afwezig zet zij een kop thee, vraagt of ik er ook een wil en lijkt het haar niet uit te maken waar ik naar kijk. Ik ben al lang blij dat ik de aflevering af kan kijken en geniet van de thee die zij voor mij heeft gezet. Gedachteloos bladert zij door een tijdschrift, zucht en legt dit weg zodra het programma is afgelopen.

"We moeten praten," haar stem klinkt moe en onzeker.

"Dat weet ik, maar moet dat nu? Ik heb eigenlijk geen zin om er al zo snel over te praten. Ik heb er nog helemaal niet over nagedacht," en hoor dat mijn antwoord een beetje kortaf klinkt en zo bedoel ik het eigenlijk niet, maar ik wil het er gewoon nog niet over hebben.

Haar antwoord overrompelt mij als zij vertelt dat Liberra weet wie